

ใบความรู้ที่ ๑๐ เรื่อง อ่านนิทานเสริมปัญญาพัฒนาชีวิต
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๓ เรื่อง เรียนรู้ภาษาพัฒนาชีวิต
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑๐ เรื่อง อ่านนิทานเสริมปัญญาพัฒนาชีวิต
รายวิชา ภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๖๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

การอ่านนิทาน

การอ่านนิทาน เป็นทั้งการอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ ส่วนใหญ่มักเป็นการอ่านในใจ เพราะจะต้องจับใจความสำคัญของเรื่อง ซึ่งผู้อ่านควรตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องว่า “ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร” เพื่อนำไปสู่การสรุปเรื่อง จากนั้นค้นหาคุณค่าและข้อคิดจากเรื่อง และเขียนสรุปคุณค่าและข้อคิดให้เข้าใจด้วยภาษาของตนเอง

การอ่านนิทานที่บ้านเรื่องหนึ่ง ๆ ควรมีจุดประสงค์ในการอ่าน เช่น อ่านเพื่อพัฒนาตนเอง ในด้านการนำคุณค่าและข้อคิดไปปรับใช้ในชีวิตอย่างถูกต้องและเหมาะสม หรือจะอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน เพราะการที่ผู้อ่านได้รับความเพลิดเพลินจากเนื้อหาที่อ่านนั้น ถือว่าผู้อ่านได้รับคุณค่าจากนิทานที่บ้านเรื่องนั้น ๆ

การอธิบายคุณค่าของเรื่องที่อ่าน

เป็นการวิเคราะห์ลักษณะดีเด่นในด้านต่าง ๆ ของเรื่องที่อ่าน เช่น คุณค่าด้านเนื้อหา คุณค่าด้านวรรณศิลป์ คุณค่าด้านสังคมและวัฒนธรรม โดยใช้ความคิดพิจารณาไตร่ตรอง กลับกรอง แยกแยะ และแสวงหาเหตุผลเพื่อประเมินคุณค่าของวรรณคดีอย่างมีเหตุผล

การอ่านหนังสือหรือเรื่องต่าง ๆ อย่างพินิจพิเคราะห์จะทำให้ประจักษ์ในคุณค่า ประเทืองปัญญาได้รับประโยชน์หลายประการ รวมทั้งสนุกสนานเพลิดเพลินจากการอ่านยิ่งขึ้นคุณค่าของเรื่องที่อ่านแบ่งกว้าง ๆ ได้ ๔ ด้าน ดังนี้

๑) คุณค่าด้านเนื้อหาสาระ

คือ การที่ผู้อ่านจะได้รับความรู้ ความคิดเพิ่มขึ้น ทำให้มีปัญญาแตกฉานทั้งด้านวิทยาการ ความรู้รอบตัว ความรู้เท่าทันคนและอื่น ๆ

๒) คุณค่าด้านวรรณศิลป์

คือ ศิลปะในการประพันธ์และความงามทางภาษา เป็นการใช้คำให้เกิดความงาม ความไพเราะทางภาษา ผู้อ่านสามารถซาบซึ้งในความหมายของคำ เห็นภาพเคลื่อนไหว เกิดภาพพจน์จินตนาการตามอารมณ์และความนึกคิดต่าง ๆ เช่น ความรู้สึกโศกเศร้าสะเทือนใจ โกรธ ตลกขบขัน เป็นต้น

๓) คุณค่าด้านสังคมและวัฒนธรรม

คือ เรื่องราวที่อ่านจะสะท้อนให้เห็นสภาพสังคม วัฒนธรรมประเพณี ค่านิยม คติชีวิต คำสั่งสอน คุณธรรมและจริยธรรม ความเป็นอยู่ ประวัติศาสตร์ การเมือง อาหารการกิน สอดแทรกไปกับการดำเนินเรื่อง ทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้เกี่ยวกับสังคมในอดีต ช่วยให้เข้าใจวิถีชีวิตความเป็นไทยมากยิ่งขึ้น และงานเขียนที่ดีจะช่วยจรรโลงสังคมได้ด้วย

๔) คุณค่าด้านการนำข้อคิดไปใช้ในชีวิตประจำวัน

คือ ผู้การที่ผู้อ่านสามารถนำแนวคิดจากวรรณคดีและประสบการณ์จาก เรื่องที่อ่านไปประยุกต์ใช้หรือแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันได้

การหาข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน

ข้อคิด หมายถึง ประเด็นชวนคิด คติที่เป็นประโยชน์

การหาข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน เป็นการหาข้อคิดหรือคติสอนใจจากเรื่องที่อ่านนั้น ๆ ว่าเป็นข้อคิดที่เป็นประโยชน์อะไรบ้าง แล้วจึงนำข้อคิดนั้นมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

การค้นหาข้อคิดจากการอ่านหนังสือต่าง ๆ เช่น การอ่านนิทาน บทความ สารคดี ควรอ่านตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง แล้วทำความเข้าใจเนื้อเรื่อง จับใจความสำคัญ หรือประเด็นสำคัญที่ผู้เขียนต้องการให้ข้อคิดกับผู้อ่าน

นิทานพื้นบ้าน เรื่อง หลวิชัยคำวี

เรื่องย่อ

แม่เสื่อกับลูกเสื่อตัวหนึ่งอาศัยอยู่ในถ้ำ วันหนึ่งแม่เสื่อออกไปหากินตามชาย ป่าจนเพลิน ทั้งลูกเสื่อให้อดนมอยู่ในถ้ำ ลูกเสื่อจึงออกมารอแม่อยู่หน้าถ้ำด้วยความหิว ขณะนั้นมีแม่โคตัวหนึ่ง กับลูกน้อยเดินผ่านมา ลูกเสื่อก็ร้องวิงวอนขอเต้านมแม่โค แต่แม่โคก็ทำนิ่งเฉยเสีย เพราะเห็นว่า เสื่อกับโคเป็นศัตรูกัน ลูกโคเห็นลูกเสื่ออ่อนวอนแม่ ดังนั้นก็นึกสงสาร จึงพูดขอร้องแม่ให้ช่วยชีวิต ลูกเสื่อไว้ เพราะลูกเสื่อยังเล็กอยู่ แม่โคจึงยินยอมให้ลูกเสื่อกินนมจนอิ่ม

ลูกเสื่อรู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณของโคแม่ลูกทั้งสอง จึงเอ่ยปากชวนให้ไปอยู่ด้วยกัน โดยจะถือ ว่าแม่โคคือแม่ของตนและลูกโคคือน้อง แต่แม่โคก็บอกว่ายังไม่ไว้ใจแม่ของเสื่อนัก เกรงว่าอาจจะ มาทำอันตรายตนและลูกได้ ในที่สุดแม่โคก็ยอมรับปากว่าจะอยู่ด้วย ลูกเสื่อก็บอกให้แม่ลูกโคไป ชอนอยู่ในที่แห่งหนึ่ง รอจนกว่าตนได้เจรจากับแม่ก่อน ครั้นแม่เสื่อกลับมา ลูกเสื่อก็ทำที่เป็นตัดพ้อ ต่อว่าแม่เสื่อว่าทอดทิ้งตน หากไม่ได้กินนมของแม่โค ป่านนี้ตนก็คงตายไปแล้ว ฉะนั้นแม่จะต้อง รับปากสัญญากับลูกว่า แม่ต้องช่วยสนองคุณแม่โคตัวนั้น แม่เสื่อก็ยอมทุกอย่าง ลูกก็เอาความไป บอกแม่โคให้ทราบ แล้วพาแม่โคกับลูกไปพบแม่เสื่อ และแม่เสื่อได้กระทำสัตย์สัญญาไว้ว่า แม่เสื่อ จะไม่คิดร้ายต่อแม่โคกับลูก ตั้งแต่นั้นมา เสื่อและโคก็อยู่ร่วมกันในถ้ำเยี่ยงสหายและต่างช่วยกัน เลี้ยงลูกให้แก่กัน เหมือนเป็นลูกของตนเองทั้งสองฝ่าย

แต่โดยแท้จริงแล้ว วิสัยของเสื่อนั้นเป็นสัตว์เหี้ยมโหด ไม่เคยเป็นที่ไว้วางใจของสัตว์อื่น มาก่อนและกับโคแม่ลูกนี้ แม่เสื่อก็มิได้รักใคร่โดยสุจริตใจนัก หากแต่ยังมีลูกเป็นเครื่องผูกพัน กันอยู่ จึงทำดีแต่ภายนอก แต่ในใจครุ่นคิดจะหาทางจัดการโคทั้งสองเป็นอาหารของตนตลอดเวลา ธรรมดาการออกหากินของเสื่อกับโคนั้นต่างเวลากัน คือแม่เสื่อนั้น ออกหากินตั้งแต่เวลาบ่าย และ กลับมาสู่ถ้ำเวลาจวนสว่าง ส่วนแม่โคนั้นพอดตกเย็นก็กลับถ้ำ ฝ่ายแม่โคนั้นก็ยังไม่ไว้ใจในแม่เสื่อนัก ฉะนั้นเมื่อถึงเวลาออกหากินออกหากินเวลาเช้าครู่จึงพยายามหลีกเลี่ยงไม่ให้ไปทางเดียวกับแม่เสื่อ

ส่วนเวลาที่แม่โคและแม่เสื่อออกไปหากินนั้น ต่างก็ทิ้งลูกของตนไว้ให้อยู่ในถ้ำเป็นเพื่อน หยอกล้อกัน จนนานวันเข้า ทั้งลูกเสื่อและลูกโคก็สนิทสนมดุจพี่น้องร่วมสายโลหิตเดียวกัน อยู่มา วันหนึ่ง ขณะที่แม่โคออกไปหากิน แม่เสื่อก็ถือโอกาสสะกดรอยตามไป และได้เข้าตะครุบแม่โคกิน เป็นอาหาร พอรุ่งขึ้นแม่เสื่อกลับถึงถ้ำ ลูกเสื่อกับลูกโคก็ถามถึงแม่โค แต่แม่เสื่อก็ตอบว่า ตนเองกับ แม่โคออกหากินต่างเวลากัน จึงไม่รู้ว่าแม่โคไปหากินทางไหน ลูกเสื่อกับลูกโคก็สงสัย

ครั้นถึงเวลาบ่าย ลูกสัตว์ทั้งสองจึงชวนกันออกติดตามหาแม่โคในป่า ได้ไปพบซากของแม่โค เหลือจากเสื่อกินอยู่ ไม่ห่างจากถ้ำนัก ก็แน่ใจว่าแม่เสื่อลอบกินแม่โคเสียแล้ว ลูกสัตว์ทั้งสองต่างก็

เสียใจและมีความโกรธแค้นแม่เสียมากที่ไม่ปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ จึงคิดว่าแม่เสียควรจะต้องตายตกไปตามกัน เมื่อคิดดังนั้น ลูกสัตว์ทั้งสองก็กลับไปนอนรอในถ้ำ ครั้นแม่เสียกลับมา ลูกเสียกับลูกโคทำเป็นแกล้งหิวนม แม่เสียไม่รู้ทันก็ลงนอนให้นม ทั้งลูกเสียกับลูกโคจึงช่วยกันรุมทำร้ายแม่เสียจนตาย จากนั้นลูกเสียกับลูกโคก็ชวนกันออกจากถ้ำ เพื่อจะไปหาที่อยู่ในที่อื่นต่อไป ครั้นเดินผ่านไปทางหน้าอาศรมของพระฤๅษีตนหนึ่งเข้า พระฤๅษีเห็นสัตว์ทั้งสองซึ่งเคยเป็นศัตรูกัน แต่กลับเดินมาด้วยกัน และคบหากันอย่างสนิทสนม ก็รู้สึกแปลกใจมาก เมื่อได้ถามดูจึงรู้ความจริงทั้งหมด และก็เกิดความเมตตา ถามลูกสัตว์ทั้งสองว่า ถ้าจะซุบให้เป็นมนุษย์จะเอาหรือไม่ เมื่อทั้งสองตอบตกลงพระฤๅษีจึงซุบลูกสัตว์ทั้งสองให้เป็นมนุษย์

ลูกเสียนั้นมีชื่อว่า “หลวิชัย” ส่วนลูกโคนั้นมีชื่อว่า “คาวี” แล้วพระฤๅษีก็อบรมสั่งสอนวิชาคาถาอาคมต่าง ๆ ให้ทั้งสองคนจนแก่กล้า และได้แนะนำทางให้ทั้งสองออกไปเที่ยวหาเกียรติคุณความดี เพื่อความเจริญรุ่งเรืองในอนาคตข้างหน้า ทั้งคาวีและหลวิชัยต่างก็รับฟังและได้ตกลงจะเดินทางไปตามคำแนะนำของพระฤๅษี พระฤๅษีจึงซุบเครื่องอาภรณ์ตกแต่งพร้อมกับพระขรรค์ให้คนละเล่ม แล้วถอดดวงใจคาวีและหลวิชัยบรรจุไว้ในพระขรรค์ เพื่อมิให้ใครฆ่าตาย และกำชับว่าให้รักษาพระขรรค์นี้ไว้ให้ดี อย่าให้ตกไปอยู่ในมือของศัตรู หลวิชัยและคาวีก็ได้ลาพระฤๅษีเดินทางไปตามทิศที่พระฤๅษีบอกให้ มีเมือง ๆ หนึ่งชื่อ “จันทรบุรี” เจ้าเมืองชื่อว่า “ท้าวมคธราช” มีมเหสีชื่อ “นางจันทรวดี” มีพระธิดาทรงพระสิริโฉมงามมากชื่อ “ศรีสุตา”

อยู่มาวันหนึ่ง มียักษ์ร้ายมาสิงสถิตอยู่ที่บึงนอกเมือง คอยดักจับคนที่มาตักน้ำในบึงจนชาวบ้านไม่กล้าเหยียบย่างออกไปนอกเมือง ท้าวมคธราชก็จนปัญญาที่จะจัดการหาคนมาปราบยักษ์ตนนี้ได้ เมื่อหลวิชัยและคาวีเดินทางมาถึงเมืองจันทรบุรีก็แวะเข้าไปที่บึงคิดว่า จะไปตักน้ำมากินและชำระร่างกาย โดยไม่รู้ว่ายักษ์ร้ายอาศัยอยู่ในบึงนั้น และได้ไปพักอยู่ที่ใต้ต้นไทรต้นหนึ่ง หลวิชัยเหนื่อยอ่อนก็หลับไป แต่คาวีนั้นได้เดินเลียบไปที่ขอบบึง เพื่อจะไปตักน้ำ ยักษ์ซึ่งคอยที่อยู่ก็ปรากฏร่างขึ้น หมายถึงจับคาวีกินเป็นอาหาร จึงเกิดการต่อสู้กันขึ้น คาวีเอาพระขรรค์ฟันถูกยักษ์ตัวขาดตาย แล้วกลับมาเล่าเรื่องไปรบกับยักษ์ให้หลวิชัยฟัง ฝ่ายชาวเมือง ได้เดินมาพบศพยักษ์ก็พากันดีใจ นำความไปกราบทูลท้าวมคธราชให้ทรงทราบ พระองค์ให้ไปสืบดูว่าใครเป็นผู้ฆ่ายักษ์ตาย จะประทานบำเหน็จให้ พวกอำมาตย์ไปพบหลวิชัยและคาวี มีรูปร่างองอาจสง่างามผิดจากชาวเมืองทั่ว ๆ ไปจึงสอบถามดู จนได้ความว่า คาวีคือผู้ฆ่ายักษ์ตาย จึงได้ขอเชิญทั้งสองให้ไปเข้าเฝ้าท้าวมคธราช

ท้าวมคธราชพิจารณาสองกุมารนี้แล้ว เห็นท่วงทีองอาจสง่างามดูราวลูกกษัตริย์ต่างเมืองจึงตรัสถามถึงวงศ์ตระกูลและเรื่องราวต่าง ๆ หลวิชัยก็กราบทูลแต่เพียงว่า ทั้งสองคนเป็นพี่น้องกัน

กำพร้าพ่อแม่ ได้ไปเรียนศิลปศาสตร์จากสำนักพระฤๅษีสำเร็จแล้ว ก็เดินทางกลับเมืองมาพักอยู่ที่ริมบึง คาวีน้องชายลงไปตักน้ำในบึง แล้วพบยักษ์ จึงเกิดการต่อสู้กันขึ้นและคาวีได้ฆ่ายักษ์ตาย ท้าวมครราชได้ฟังดังนั้นทรงพอพระทัยมาก จึงตรัสแก่คาวีว่า เจ้าได้ฆ่ายักษ์ตายครั้งนี้ เสมือนหนึ่งช่วยให้เราและไพร่ฟ้าประชาชนพ้นจากความเดือดร้อน ความดีของเจ้าข้าไม่รู้จะเอาอะไรตอบแทน ข้าขอมอบลูกสาว พร้อมกับตำแหน่งอุปราชให้แก่เจ้า

คาวีกราบทูลว่า น้องไม่ควรจะแสวงหาลาภยศก่อนพี่ชาย และพี่ชายคือหลวิชัยไปพบยักษ์ ก็คงจะฆ่ายักษ์ตายเช่นกัน จึงควรยกความดีนี้ให้แก่หลวิชัย ท้าวมครราชทรงเห็นดีด้วย จึงยกนางศรีสุดาให้แก่หลวิชัย และได้อภิเษกให้เป็นอุปราชอยู่ในเมืองจันทบุรี ในเวลาต่อมา คาวีนั้นก็ได้ไปรำลาพี่ชาย เพื่อออกแสวงหาบ้านเมือง ก่อนจากกันหลวิชัยและคาวีได้เสี่ยงดอกบัวคนละดอก โดยอธิษฐานว่า ถ้าดอกบัวของผู้ใดเหี่ยวแห้งลง แสดงว่าผู้นั้นกำลังจะได้รับอันตราย ให้อีกฝ่ายหนึ่งไปช่วยเหลือ คาวีเดินทางไปถึงเมือง ๆ หนึ่งซึ่งเป็นเมืองร้าง ไม่มีผู้คนก็นึกแปลกใจ จึงเดินขึ้นไปบนปราสาทราชมณเฑียร เห็นกลองใบหนึ่ง ลองตีดูก็มีเสียงไม่ก้องกังวานเหมือนกลองทั่วไป จึงเอาพระขรรค์กรีดหนังกลองออก ก็พบหญิงสาวรูปร่างคนหนึ่งนั่งอยู่ข้างใน คาวีจึงช่วยนางออกมาสังเกตเห็นผมของนางงดงามและมีกลิ่นหอมติดกับหญิงอื่น จึงถามถึงเรื่องราวของนาง

นางเล่าว่า นางชื่อ “จันทสุดา” เป็นราชธิดาของ “ท้าวพรหมจักร” แห่งเมือง “จันทนคร” สาเหตุที่นางเข้าไปอยู่ในกลอง ก็เพราะว่ามีนกอินทรีตัวเมียตัวหนึ่ง มาโฉบเอาผู้คนไปกินจำนวนมาก พ่อแม่ของนางจึงซ่อนตัวไว้ในกลอง คาวีได้นำพินมาสูมไฟ นกอินทรีเห็นเข้าจึงบินมาหมายจะกินคนเช่นเคย คาวีเข้าต่อสู้และเอาพระขรรค์ฆ่านกอินทรีตาย คาวีจึงได้เป็นกษัตริย์ปกครองเมืองจันทนคร ครั้นถึงวันสงกรานต์ พระคาวีชวนนางจันทสุดาลงสรงน้ำชำระกายตามประเพณี แล้วเก็บเอาเส้นผมใส่ผอบปล่อยให้ลอยน้ำไป

มีเมือง ๆ หนึ่ง ชื่อ “พัทวิสัย” ซึ่งมี “ท้าวสันนุราช” ทรงเป็นกษัตริย์ปกครองเมือง วันหนึ่งพระองค์เสด็จลงสรงน้ำในแม่น้ำพบผอบลอยน้ำมา เมื่อเปิดผอบก็ทอดพระเนตรเห็นเส้นผมของนางจันทสุดามีกลิ่นหอม ท้าวสันนุราชทรงหลงใหลในกลิ่นผมนั้น ได้ทรงรับสั่งว่า ถ้าใครสามารถนำนางที่ผมหอมนี้มาได้จะมอบสมบัติให้กึ่งหนึ่ง ยายเฒ่าที่ศประสาทซึ่งเป็นข้าบริวารท้าวสันนุราชอาสาไปรับตัวนางจันทสุดามาให้ท้าวสันนุราช เมื่อถึงเมืองจันทนครแล้ว ยายเฒ่าในฐานะข้าเก่าของท้าวพรหมจักร ก็ได้ทำที่เข้าไปขออยู่กับนางจันทสุดา โดยทำหน้าที่เป็นผู้คอยรับใช้ ยายเฒ่าที่ศประสาท ได้หลอกลวงความลับเกี่ยวกับพระขรรค์ของคาวีจากนางจันทสุดาจนได้ความว่าพระขรรค์เล่มนี้ คาวีได้ถอดหัวใจไว้ในพระขรรค์ เมื่อใดพระขรรค์ถูกไฟไหม้พระคาวีจะต้องตาย ยายเฒ่าได้กราบบังคมทูลให้พระคาวีทำพิธีสงรมุรธาภิเษก (น้ำรดพระเศียรในงานราชาภิเษก) และ

ขณะสร่งน้ำนั้น ยายเฒ่าได้ขอให้พระคาวีถอดพระขรรค์ฝากไว้กับตน เมื่อได้โอกาสเหมาะยายเฒ่า จึงนำพระขรรค์ไปเผาไฟ ทันใดนั้นพระคาวีก็สิ้นพระชนม์ จากนั้นยายเฒ่าได้นำพานางจันทสุดาไป ถวายท้าวสุนนุราช แต่ท้าวสุนนุราชเข้าใกล้ตัวนางไม่ได้ เพราะตัวนางร้อนดั่งไฟ

ฝ่ายพระหลวิชัยเกิดสังหรณ์ใจ จึงเสด็จไปทอดพระเนตรดอกบัวที่เสียหายไว้ เห็นดอกบัว เหี่ยวแห้ง จึงเสด็จออกจากเมืองตามหาพระคาวี เมื่อเสด็จเข้าเมืองจันทนคร ก็ทอดพระเนตรเห็น พระขรรค์ของน้องคาวีอยู่ในกองถ่าน เพียงแต่หมองดำไปเท่านั้น ก็รู้ได้ทันทีว่าน้องคาวีคงยังไม่ตาย เมื่อพบพระคาวีนอนสิ้นสติอยู่ จึงตั้งจิตอธิษฐานขอให้พระอาจารย์ฤๅษีได้มาช่วยชีวิตพระคาวีด้วย พระองค์ทรงจัดพระขรรค์จนเป็นเงาเหมือนเดิม แล้วเอาน้ำชำระล้างจนสะอาด ทันใดนั้นพระคาวี ก็ฟื้นขึ้น เล่าเรื่องให้พระหลวิชัยฟังทุกประการ ทั้งสองพระองค์จึงออกติดตามนางจันทสุดาโดย พระหลวิชัยปลอมเป็นพระฤๅษี ส่วนพระคาวีปลอมเป็นตุ๊กตาเข้าไปอยู่ในยามพระฤๅษี

เมื่อเดินทางถึงเมืองพัทวิสัย ก็มีเสนาออกมาป่าวประกาศหาผู้วิเศษไปชุบตัวท้าวสุนนุราช ให้เป็นหนุ่ม พระฤๅษีหลวิชัยจึงอาสาเข้าไปชุบตัว โดยออกอุบายว่าการทำพิธีต้องทำกันเพียง ๒ คน ใช้ม่านกัน ๗ ชั้น พร้อมหลุมสุ่มไฟเป็นกองเพลิงไว้ แล้วให้ท้าวสุนนุราชนั่งหันพระพักตร์เข้า กองเพลิงนั้น พิธีก็เริ่มขึ้น โดยพระฤๅษีหลวิชัยได้ผลักรูปปั้นขี้ผึ้งลงไปในกองเพลิง แล้วล้วงเอาพระ คาวีออกมาจากยามมานั่งแทนรูปปั้น ท้าวสุนนุราชเห็นก็พอใจมาก จึงนั่งพนมหัตถ์หลับพระเนตร นิ่ง พระฤๅษีหลวิชัยจึงผลักท้าวสุนนุราชตกลงไปในกองเพลิงสิ้นพระชนม์ทันที ต่อจากนั้นก็ให้ พระคาวีแต่งเครื่องทรงท้าวสุนนุราช พวกสนมกำนัล เหล่าเสนาอำมาตย์ต่างออกมาต้อนรับด้วยความยินดี พระคาวีได้พบกับนางจันทสุดา ทั้งสองต่างเล่าเรื่องราวสู่กันฟังและได้ปกครองเมืองเป็น สุขสืบมา

ที่มา : หนังสือนิทานพื้นบ้านสำหรับเด็กและเยาวชน ชุดที่ ๑ ชุดวรรณคดี

เรียบเรียงโดย รศ.วิเชียร เกษประทุม